

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău (sediul central), (jud. T. Avasiloaie)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, (jud. L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu)

DECIZIE

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Visternicean
Nina Vascan
Victor Burduh
Svetlana Filincova

examinând recursul declarat de către Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” reprezentată de avocatul Gheorghe Macovei,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Privată „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor” către Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe”, intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală cu privire la încasarea în beneficiul comun al Instituției Private „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor”, Asociația Obștească „Oficiul Republican al Dreptului de Autor” și Asociația Obștească „Asociația Națională „Copyright” a sumelor colectate de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe”, cu titlu de remunerație, în perioada în care a fost suspendat acest drept,

împotriva deciziei din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” și menținută hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul central),

c o n s t a t ă:

La 18 mai 2015, Instituția Privată „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor” (CLAD) s-a adresat în instanța de judecată cu cerere către Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” (AsDAC), intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală (AGEPI), solicitând încasarea tuturor sumelor de bani care au intrat pe conturile bancare a Asociației Obștești „Drepturi de Autor și Conexe” (AsDAC), cu titlul de remunerație de data

suspendării dreptului acestuia de a colecta remunerația pentru perioada în care are dreptul să colecteze remunerație în beneficiul Instituției Private „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor”. (CLAD).

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, în conformitate cu Legea nr. 139 din 02 iulie 2010 privind dreptul de autor și drepturile conexe, orice acțiune ce ține de utilizarea sub orice formă și în orice mod a obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe urmează să fie legitimă și să nu încalce drepturile autorilor sau ale altor titulari. Totodată, Legea nr. 139 din 02 iulie 2010 indică că, autorul sau alt titular al drepturilor patrimoniale exclusive de autor și conexe are dreptul la o remunerație echitabilă, cuantumul și modul de achitare a căreia se stabilesc în contractul de autor sau în contractele cu organizațiile de gestiune colectivă. Prin urmare, utilizatorii de opere sunt obligați să asigure respectarea drepturilor de autor și conexe și să achite remunerația pentru orice mod de valorificare organizațiilor de gestiune colectivă care activează legal, fiind avizate în mod corespunzător de către Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală.

Reclamanta a mai indicat că, pentru valorificarea drepturilor de autor și conexe în perioada 2014-2015, utilizatorii urmează să achite remunerația Asociației Obștești „Oficiul Republican al Dreptului de Autor” (ORDA) și Asociației Obștești „Asociația Națională „Copyright” (ANCO) în baza licențelor eliberate de sine stătător sau prin intermediul Centrului de Licențiere și Administrare a Drepturilor (CLAD), creat de către aceste două asociații fondatoare pentru a facilita modul de colectare a remunerației într-o singură sursă.

Atât ANCO, cât și ORDA, au fost avizate conform deciziei nr. 3/1566 din 20 septembrie 2013, publicate în Monitorul Oficial nr. 216-220 din 04 octombrie 2013 și activează legal, fiind în drept să gestioneze drepturile de sine stătător sau în bază de acord, pentru titularii drepturilor cărora le-au fost încredințate în gestiune, atât prin contract direct, cât și prin contracte de reprezentare, precum și pentru drepturile ce cad sub incidența licenței extinse și obligatorii.

Art. 48 alin. (11),(12) al Legii nr. 139 din 02 iulie 2010, prevăd expres că, organizațiile de gestiune colectivă avizate, precum ORDA și ANCO, pot elibera licențe extinse, care includ și drepturile titularilor care nu au calitatea de membru al respectivelor organizații și nici nu i le-au încredințat, în vreun alt mod. Astfel, remunerația pentru anul 2014 trebuie să fie acumulată de către ORDA, conform pct. 2 din decizia nr. 3/1566, iar pentru anul 2015, de către ANCO, conform deciziei nr. 7/258 din 31 ianuarie 2015 publicate în Monitorul Oficial nr. 29-32 din 06 februarie 2015.

În prezent AsDAC nu poate încasa plăți de la utilizatori, respectiv nu poate exercita atribuția de gestiune a drepturilor, activitatea de colectare fiind suspendată de către instanța de judecată. Toate sumele de bani care au intrat pe conturile respectivei asociații urmează a fi transferate pe conturile CLAD. Mai mult, de către Procuratura Botanică, mun. Chișinău este intentată o cauză penală în privința AsDAC, însă AsDAC contrar celor expuse colectează remunerația.

Reclamanta a mai specificat că, în pofida faptului că decizia de avizare a AGEPI în privința AsDAC este suspendată în partea dreptului de a colecta remunerație de autor, aceasta ilegal și contrar încheierii Judecătorei Rîșcani din 20 noiembrie 2014, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău, și contrar deciziei AGEPI, îndeplinește atribuții de colectare a remunerație, expediază facturi fiscale prin intermediul cărora colectează ilegal mijloace bănești, fapt ce poate fi confirmat prin facturile fiscale eliberate de AsDAC în anul 2015, cât și ordinele de plată a utilizatorilor efectuate în adresa AsDAC, deși din luna decembrie a anului 2014 nu are dreptul de a colecta remunerația de autor.

După emiterea încheierii Judecătorei Rîșcani din 20 noiembrie 2014 și publicarea în Monitorul Oficial al RM la data de 19 decembrie 2014 a deciziei AGEPI nr. 6/3030 din 15 decembrie 2014, AsDAC ilegal colectează remunerația, inclusiv a membrilor ORDA, ANCO și a titularilor de drepturi care cad sub incidența licenței extinse până în prezent. La moment doar ORDA, ANCO, prin intermediul CLAD, urmează să colecteze remunerația de autor, iar toată remunerația colectată ilegal de AsDAC urmează a fi transferată pe conturile CLAD.

Printr-o cerere prealabilă CLAD a solicitat în mod respectuos AsDAC să transfere în contul bancar al CLAD toate sumele bănești colectate ilegal și care au intrat pe conturile bancare ale AsDAC de la utilizatorii care au valorificat operele autorilor (interpreților), altor titulari de drepturi în perioada de la suspendarea dreptului AsDAC de a colecta remunerația de autor pentru drepturile care au fost atribuite în gestiune ORDA și ANCO până în prezent, însă nu a primit nici un răspuns.

La fel, a specificat că s-a adresat cu această solicitare din motiv că, foarte mulți utilizatori i-au informat despre faptul achitării remunerației respective în beneficiul AsDAC, în timp ce ultimul nu era în drept să colecteze remunerația, iar unii utilizatori au prezentat facturile emise de ASDAC în perioada în care nu era în drept să colecteze această remunerație, ordinele de plată bancare respective prin care au confirmat că, au achitat remunerația pentru perioada indicată, în contul ASDAC în timpul în care AsDAC nu a avut dreptul respectiv în gestiune.

Mai mult, până la expedierea cererii prelabile, reclamanta a somat AsDAC printr-o notificare că nu sunt în drept să colecteze remunerația și că remunerația în cauză potrivit reglementărilor urmează a fi efectuată de către ORDA, ANCO prin intermediul CLAD.

În opinia CLAD din motiv că AsDAC a colectat sume de bani pentru care nu are nici un drept legal de a-i încasa, sumele respective urmează a fi transferate pe contul reclamantei.

Astfel, reclamanta a solicitat în instanță de judecată încasarea din contul AsDAC în beneficiul comun al CLAD, ORDA, ANCO a remunerației colectate ilegal de la data suspendării dreptului AsDAC de a colecta remunerația (19 decembrie 2014) în mărime totală de 5 931 470, 82 de lei

Pe parcursul examinării cauzei, AsDAC a înaintat o cerere reconvențională, solicitând recunoașterea încălcării de către ANCO, ORDA și CLAD a drepturilor AsDAC de a elibera licențe și colecta remunerație pentru titularii de drepturi (autori și interpreți) membri ai AsDAC, încasarea în mod solidar din contul ANCO, ORDA și CLAD pentru dreptul încălcat a unei compensații în mărime de 200 000 de lei, a sumelor colectate ilegal cu titlu de remunerație de autor pentru titularii reprezentați de către AsDAC și încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin încheierea din 22 iunie 2015 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, a fost primită spre examinare cererea reconvențională înaintată de AsDAC.

Prin hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul central), acțiunea înaintată de CLAD a fost admisă integral, în sensul invocat.

Prin încheierea instanței de fond din 19 iulie 2017, a fost scoasă de pe rol cererea reconvențională înaintată de AsDAC către CLAD, ORDA, ANCO.

Prin hotărârea suplimentară din 19 iulie 2017, a fost dispusă încasarea din contul AsDAC în beneficiul statului a taxei de stat în sumă de 50 000 de lei.

Prin încheierea din 25 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul central), a fost respinsă cererea AsDAC cu privire la anularea încheierii din 19 iulie 2017, prin care a fost scoasă de pe rol cererea reconvențională.

Prin decizia din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” și menținută hotărârea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul central).

Prin decizia din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de recurs depusă de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” și menținută încheierea din 19 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul central) prin care a fost scoasă de pe rol cererea reconvențională.

La 03 iulie 2018, suplimentar la 23 octombrie 2018, Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” reprezentată de avocatul Gheorghe Macovei a declarat recurs împotriva deciziei din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea inițială să fie respinsă.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la pronunțarea deciziei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Mai mult, în argumentarea ilegalității hotărârii contestate, recurenta a indicat că instanța de apel a apreciat arbitrar probele, eroare ce a condus la încălcarea drepturilor fundamentale ale omului.

La 14 septembrie 2018, Instituția Privată „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor” a depus referință la cererea de recurs, solicitând considerarea recursului ca fiind inadmisibil.

Prin încheierea din 24 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” reprezentată de avocatul Gheorghe Macovei a fost considerat admisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs constată că, decizia recurată a fost pronunțată la 22 martie 2018, expediată părților la 24 aprilie 2018 fără a fi anexate probe ce ar confirma data recepționării acesteia, iar recursul a fost declarat la 03 iulie 2018, fapt ce atestă că recurenta s-a conformat normelor procedurale legale și a declarat în termen recursul.

În corespundere cu art. 444 al Codului de procedură civilă, recursul s-a examinat fără înștiințarea participanților la proces. Astfel, Colegiul a decis inoportună invitarea acestora, întrucât argumentele expuse în cererea de recurs au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței verificarea legalității hotărârii atacate. Totodată, toate punctele de drept care puteau exista în această cauză pot fi cercetate și soluționate în mod adecvat pe baza înscrisurilor prezente la dosar. În plus, recurenta și intimații au avut ocazia să își prezinte poziția în scris și să răspundă la concluziile părții adverse. (*mutatis mutandis*, cauza Auza Vilho Eskelinen și alții vs. Finlanda, hotărârea din 19 aprilie 2007, § 72 – 75)

Subsidiar, în § 26 – 27 ale deciziei Curții Constituționale nr. 95 din 19 decembrie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 444 al Codului de procedură civilă, Curtea a statuat că în cazul procedurilor care au ca obiect autorizarea unui apel sau care consacră verificarea unor aspecte de drept, și nu de fapt, sunt îndeplinite condițiile articolului 6 din Convenție chiar dacă instanța de apel sau de recurs nu oferă reclamantului posibilitate să se exprime în fața sa, în persoană. Iar, în esență nu este afectat accesul liber la justiție.

Verificând hotărârea contestată în raport de criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din considerentele ce urmează.

În corespundere cu prevederile art. 445 alin. (1) lit. c) al Codului de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În corespundere cu prevederile art. 118 alin. (1) al Codului de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, totodată art. 27 alin. (1) al aceleiași legi stipulează că disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanților la proces, în primul rând a părților, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecării, precum și de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea și mijloacele procedurale de apărare.

Circumstanțele cauzei prezentate de părți și determinate de prima instanță în

faza procesual anterioară, denotă că, la 18 mai 2015, Instituția Privată „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor” (CLAD) s-a adresat în instanța de judecată cu o acțiune în justiție împotriva Asociației Obștești „Drepturi de Autor și Conexe” (AsDAC), intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală (AGEPI), solicitând încasarea tuturor sumelor de bani care au intrat pe conturile bancare a Asociației Obștești „Drepturi de Autor și Conexe” (AsDAC), cu titlul de remunerație de data suspendării dreptului acestuia de a colecta remunerația pentru perioada în care are dreptul să colecteze remunerație în beneficiul Instituției Private „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor”. (CLAD).

Judecătoria Chișinău (sediul Central), fiind investită cu judecarea prezentei cauze, a admis integral acțiunea depusă, iar prin decizia din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, soluția primei instanțe a fost menținută fiind respinsă cererea de apel depusă de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe”.

Așadar, instanța de recurs pentru a elucida aspectele abordate, va raporta circumstanțele prezentate la criticile invocate de recurentă și va trebui să se asigure că, în cazul de față Curtea de Apel Chișinău, a îndeplinit condiția unei examinări efective și a oferit un răspuns specific și explicit mijloacelor hotărâtoare pentru rezultatul procesului (a se vedea, *în contrast*, Lebedinschi vs. Moldova, hotărârea din 16 iunie 2015, § 31, 35 – 36; cauza Nichifor vs. Moldova, hotărârea din 20 septembrie 2016, § 29 – 31).

Potrivit art. 373 alin. (5) al Codului de procedură civilă, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar conform prevederilor art. 390 alin. (1) lit. e), f) al aceleiași legi, decizia instanței de apel trebuie să conțină: motivele concluziilor instanței de apel și referirea la legea guvernantă; concluziile instanței de apel în urma examinării apelului.

În cadrul dreptului la un proces echitabil se analizează dreptul oricărei părți în cadrul unei proceduri judiciare de a prezenta instanței observațiile, argumentele și mijloacele sale de probă, coroborat cu dreptul fiecărei părți ca aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv. Cu privire la aceste aspecte, obligația instanței de motivare a deciziilor sale este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea lor.

Conform jurisprudenței CEDO, noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță internă care nu a motivat decât pe scurt hotărârea sa să fi examinat totuși în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse, și nu doar să reia pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (cauza Helle vs Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997).

Cu alte cuvinte, o motivare excesiv de succintă sau necorespunzătoare în raport cu complexitatea cauzei echivalează, practic, cu inexistența motivării.

Obligația instanței de a răspunde prin motivare la argumentele prezentate de părți este justificată, întrucât numai prin pronunțarea unei hotărâri motivate poate fi realizat un control public al administrării justiției (cauza Hirvisaari vs Finlanda,

hotărârea din 27 septembrie 2001).

Potrivit jurisprudenței sale constante, CtEDO reamintește că instanțele judecătorești naționale au obligația de a-și motiva deciziile (cauza Van de Hurk vs. Olanda, hotărâre din 19 aprilie 1994). Întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de caracterul deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (cauza Ruiz Torija vs. Spania, hotărâre din 9 decembrie 1994). Deși articolul 6 § 1 din Convenție nu obligă instanțele de judecată să ofere răspunsuri detaliate la toate argumentele invocate, totuși din hotărâre trebuie să reiasă clar că elementele esențiale ale cauzei au fost examinate (cauza Taxquet vs. Belgia [MC], nr. 926/05, § 91, CEDO 2010).

În plus, Curtea a decis că articolul 6 din Convenție nu obligă statele contractante să instituie instanțe de apel sau de recurs. Cu toate acestea, un stat care dispune de astfel de instanțe judecătorești are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură în fața acestora de garanțiile fundamentale prevăzute de articolul 6 (a se vedea, *printre altele*, cauzele Delcourt vs. Belgia, hotărâre din 17 ianuarie 1970, și Erfar-Avef vs. Grecia, hotărâre din 27 martie 2014).

În pofida acestor fapte, instanța de apel la pronunțarea asupra argumentelor din apelul depus de AsDAC, urma în conformitate cu prevederile legii să se dedice unei analize efective a temeiurilor, argumentelor și propunerilor de probatoriu, fără a prestabili relevanța acestora.

Potrivit alegațiilor din cererea de apel, AsDAC printre altele a obiectat asupra faptului că, instanța a încasat toată remunerația în mărime de 5 931 470, 82 de lei, fără a stabili pe ce perioadă e încasată și cui aparține, în situația în care utilizatorii care dispuneau de licențele AsDAC, după cum a afirmat recurenta, i-au achitat ultimei aproximativ 3 000 000 lei.

În cazul de față, instanța de apel a evitat să examineze observațiile apelantei, însușind prioritar cele invocate de reclamantii-intimați, referindu-se formal la sarcina probațiunii pusă pe seama AsDAC.

Totodată, din procesul-verbal al ședinței de judecată al instanței de apel din 15 martie 2018 reiese că reprezentantul AsDAC a solicitat anexarea unor înscrisuri confirmative că asociația nu a putut colecta în perioada suspendată suma solicitată în acțiune, înscrisuri care în opinia recurente sunt cruciale pentru examinarea justă a cauzei. Ca urmare, instanța de apel a admis demersul, iar înscrisurile au fost anexate la materialele cauzei, urmând ca instanța să se expună asupra acestora în raport cu alegațiile recurente-apelant prin actul judecătoresc emis.

Așadar, prin lipsa examinării temeiniciei argumentelor invocate mai sus, se constată că instanța de apel a dat dovadă de un formalism excesiv în această parte. Or, prin prisma principiului contradictorialității și egalității în arme, instanța de apel era obligată să asigure un echilibru just a intereselor ambelor părți implicate în proces. În esență, motivarea Curții de Apel Chișinău a pus într-o situație de dezavantaj AsDAC față de adversarul său (a se vedea cauza Donadze vs. Georgia, hotărârea din 7 martie 2006, § 35 – 36).

Constatând toate cele relatate supra, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, conturează o opinie tendențioasă a instanței de apel de reținere și însușire a motivării din hotărârea primei instanțe, fără a da o apreciere tuturor probelor în ansamblu, fără a răspunde la toate temeiurile invocate de apelant, ignorând nemotivat unele afirmații sau cel puțin nemotivând prevalarea unor circumstanțe, pe care s-a bazat soluția emisă, asupra celorlalte probe existente la dosar.

În atare situație, instanța de recurs apreciază că recurentei AsDAC nu i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că recurenta nu a reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considera necesare în vederea apărării punctului ei de vedere (cauza *Blücher vs. Republica Cehă*, hotărârea din 11 ianuarie 2005, cauza *Carmel Saliba vs. Malta*, hotărârea din 29 noiembrie 2016, § 65).

În acest sens, Colegiul lărgit reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza *Doorson vs. Olanda*, hotărârea din 26 martie 1996).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a stabili că erorile judiciare analizate în speță sunt esențiale și nu pot fi corectate în această fază. Or judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural.

În acest caz, art. 442 al Codului de procedură civilă prevede că în ordine de recurs nu pot fi administrate probe noi, ceea ce consolidează poziția susmenționată. Așadar, omisiunea instanței de apel de a aprecia toate probele în ansamblu, precum și de a constata relevanța argumentelor apelantei conduce inevitabil la încălcarea garanțiilor unui proces echitabil, din moment ce observațiile recurentului AsDAC, într-un mod efectiv, nu au fost analizate

Prin urmare, ținând cont de faptele din speță, de argumentele părților și de constatările de mai sus, Colegiul judiciar consideră că a examinat principalele întrebări juridice puse în cerere și că nu este necesar să se pronunțe separat în privința motivelor invocate în recursul formulat de AsDAC.

Acestea, în esență, nu au forță juridică de a influența prezenta soluție pe caz și relevanța lor va putea fi supusă unei aprecieri juridice la o nouă rejudecare a cauzei (a se vedea, *printre alte autorități*, cauzele *Kamil Uzun vs. Turcia*, hotărâre din 10 mai 2007, § 64; Centrul pentru Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu vs, România (Marea Cameră), din 17 iulie 2014, § 156).

Astfel, din considerentele arătate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite

recursul declarat, de a casa decizia din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, iar reținând că erorile procedurale admise nu pot fi corectate de instanța de recurs, cauza urmează a fi remisă la rejudecare, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța urmează să examineze speța în întregime în cadrul unor proceduri noi, în vederea respectării dreptului părților la un proces echitabil, în special, în partea aprecierii juridice a observațiilor lăsate fără răspuns (a se vedea, *spre exemplu* impactul considerentelor instanței de recurs la o nouă reexaminare, cauzele Victor Harovschi vs. Moldova, hotărâre din 18 noiembrie 2008; Dimitar Yordanov vs. Bulgaria, hotărâre din 6 septembrie 2018, § 52 - 53).

Având în vedere cele expuse și în conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) al Codului de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe” reprezentată de avocatul Gheorghe Macovei.

Se casează din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău emisă în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Privată „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor” către Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe”, intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală cu privire la încasarea în beneficiul comun al Instituției Private „Centrul de Licențiere și Administrare a Drepturilor”, Asociația Obștească „Oficiul Republican al Dreptului de Autor” și Asociația Obștească „Asociația Națională „Copyright” a sumelor colectate de Asociația Obștească „Drepturi de Autor și Conexe”, cu titlu de remunerație, în perioada în care a fost suspendat acest drept și se remite cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Dumitru Visternicean

Nina Vascan

Victor Burduh

Svetlana Filincova